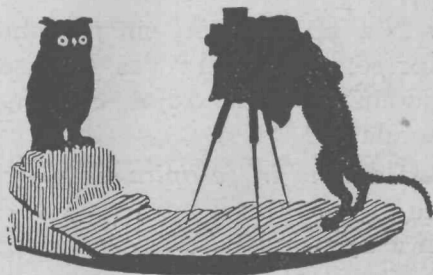

okroglo in svetlo kot drahma. Kopita so se mu svetila kot luč. Krasna je bila njegova krepka noga in hrskal je tako čudno, da je bilo videti, da počne to v velikem razburjenju in strahu. Ni prej nehal bežati, dokler ni trepetajoč obstal pred levom. Lev se je vsemu temu neznanosko čudil, posebno še, ko je ugledal tako lepo, veliko in močno žival. Pa ga je vprašal: „Kdo si, veličastna divja žival? Čemu bežiš v to neizmerno puščavo?“

Konj pa je dejal: „O, gospodar divjih živali! Konj sem in bežim, ker se bojim sina Adamovega!“

(Dalje.)

Ščinkavec.

Ščinkavec skače po snegu,
slabe zdaj dneve ima;
glasno zakliče pod oknom:
»Ščink — ščink — ščink, kdo mi kaj da?«

Težko že čaka pomladi,
ko bo spet gnezdo si splel,
iskal gosenic med cvetjem,
pital mladiče in pel.

Sneg še pokriva vrtove,
lise pa kopne zemlje
kažejo že se in ptičku
upanje sladko budé.

Zimske nadloge pozabi,
kljunček odpre se mu sam,
preko vrtoz zašepeče:
»Griču — ču, vigred gre k nam!«

Fr. Rojec.

